

Rozważanie na piątą niedzielę Wielkanocy

Rozważanie na piątą niedzielę
Wielkanocy. Proponowane
tematy to: Zjednoczeni z
krzewem winnym, którym jest
Chrystus; Aby wydać więcej
owoców; Wszyscy jesteśmy
latoroślami tego samego
krzewu winnego.

01-05-2021

- Zjednoczeni z krzewem winnym,
którym jest Chrystus,

- Aby wydać więcej owoców,
 - Wszyscy jesteśmy latoroślami tego samego krzewu winnego.
-

PRACA na roli jest dobrze znana tym, którzy słuchają Jezusa. Winnice odgrywały ważną rolę w historii narodu izraelskiego, także w jego świętych tekstach. Dlatego Chrystus patrząc na jeden z jej wymiarów odnosi go do relacji z Apostołami. „Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Ojciec mój jest tym, który go uprawia. (...). Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie – jeżeli nie trwa w winnym krzewie – tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie”. (J 15, 1. 4).

„Wcielając się, Chrystus sam przyszedł na ten świat, aby być naszym fundamentem. W każdej

potrzebie i oschłości jest źródłem wody żywej, która nas odżywia i umacnia. On sam bierze na siebie grzech, strach i cierpienie, a w końcu oczyszcza nas i w tajemniczy sposób przemienia w dobre latorośle, które dają dobre wino. W tych chwilach próby czujemy się niekiedy zgnieceni pod prasą, jak kiście winogron, które wyciska się w całości. Wiemy jednak, że zjednoczeni z Chrystusem, stajemy się prawdziwym winem. Bóg wie, jak przekształcić nawet trudne i uciążliwe rzeczy w naszym życiu w miłość. Ważne jest, abyśmy *trwali* w krzewie winnym, w Chrystusie”[1].

Życie zjednoczone z Chrystusem jest kluczem do szczęścia. A jedność jest owocem serdeczności; dlatego ludzie, którzy się kochają, żyją w harmonii myśli, woli i uczuć. W pewnym momencie dzielą się swoimi rzeczami w taki sposób, że interesują je sprawy drugiej osoby tak, jak gdyby były jej własnymi. Pozwólmy,

aby taka zażyłość zakorzeniła się w naszym obcowaniu z Jezusem a stanie się ona źródłem radości i poczucia bezpieczeństwa. Możemy żyć zjednoczeni z Nim poprzez dialog modlitwy. Możemy wzrastać w tym utożsamieniu z Chrystusem dzięki łasce udzielanej nam w sakramentach.

MOŻE się zdarzyć, że przechodzimy właśnie przez okres braku entuzjazmu, kiedy wydaje się, że jest mniej światła. Powtarzają się dni, kiedy wszystko jest trudniejsze. W takim razie nadszedł czas, aby pamiętać, że to Pan daje życie, kwiaty i owoce. Rośliny są zwykle przycinane pod koniec zimy, w ramach przygotowań do nadejścia wiosny. „Czy nie słyszałeś z ust Mistrza przypowieści o krzewie winnym i o latoroślach? — pisze św.

Josemaria —. Pociesz się: wymaga od ciebie wiele, bo jesteś latoroślą, która przynosi owoc... Więc przycina cię, *ut fructum plus afferas* — abyś wydał owoc obfitszy. Oczywiście, przycinanie i wyrywanie boli. Ale za to później — jakaż obfitość owoców, jakaż dojrzałość dzieł!”[2]

„Aby przynieść plon, Jezus żył miłością aż do końca, pozwalając, by śmierć Go dosięgła, tak jak ziarno daje się jej dosięgnąć pod ziemią. Właśnie tam, w skrajnym punkcie Jego uniżenia — który jest także najwyższym punktem miłości — *zakiełkowała nadzieja*. (...) Lecz posłuchajcie dobrze, na czym polega przemiana, której dokonuje Wielkanoc: Jezus przemienił nasz grzech w przebaczenie, naszą śmierć w zmartwychwstanie, nasz strach w ufność. Dlatego właśnie tam, na krzyżu, narodziła się i wciąż na nowo się rodzi nasza nadzieja; oto dlaczego z Jezusem każda nasza

ciemność może zostać przemieniona w światło, każda porażka w zwycięstwo, każde rozczarowanie w nadzieję”[3].

Wiedząc, że to Bóg chce się nami zaopiekować i uczynić nas lepszymi, oczekujemy, że dokona dzieła usunięcia tego, co przeszkadza, odarcia nas z tego, co jest nadmiarem. Uczymy się lepiej kochać, bardziej ufać Panu. Bóg, aby przygotować nas do naszej misji, liczy się z naszymi rozterkami, z nieporozumieniami, które wywołały, z naszymi wysiłkami, które pozostają niezauważone. W ten sposób nasze życie wewnętrzne nabiera nowej żywotności, wzrasta zdolność do kochania zakorzeniona w krzyżu, tak jak On miłuje. Stajemy się trochę bardziej hojni, naśladując boską hojność Chrystusa.

JAKŻE cudownie jest wiedzieć, że wszyscy jesteśmy latoroślami tego samego krzewu winnego. Ta rzeczywistość sprawi, że będziemy podziwiać cnoty i talenty innych, dziękując Bogu za to, że upiększa i napełnia owocami naszych braci, krewnych i przyjaciół. W ten sposób żyjemy zjednoczeni z Chrystusem i ze sobą nawzajem. Zasmakowawszy w naszej duszy zamięłowania do jedności, nie będą nam przeszkadzać błędy osób z naszego otoczenia, ponieważ widzimy w tych błędach szansę na wzrost zarówno dla danej osoby, jak i dla nas samych. Nie chowamy urazów ani pretensji, chcemy służyć wszystkim, ponieważ wszyscy jesteśmy latoroślą zjednoczoną z Jezusem.

Zjednoczenie z Chrystusem jest jednocześnie zjednoczeniem z wszystkimi innymi, którym On się jednoczy. Nie mogę mieć Chrystusa tylko dla siebie: „Latorośle nie mają

własnego życia: żyją tylko wtedy, gdy pozostają zjednoczone z krzewem winnym, na którym wyrosły. Ich życie jest utożsamiane z życiem krzewu winnego. Te same soki krążą między krzewem winnym a latoroślami; oba wydają ten sam owoc. Istnieje więc między nimi nierozrwalna więź, którą bardzo dobrze ukazuje ta, jaka istnieje między Jezusem a Jego uczniami: «Trwajcie we Mnie, jak Ja w was» (J 15, 4)”[4].

Wiemy, że „naszej miłości nie należy mylić z postawą czysto sentymentalną ani ze zwykłym koleżeństwem (...). Chodzi o to, by żyć razem z bliźnim, by czcić - podkreślam - obraz Boga, który jest w każdym człowieku, starając się, by i go kontemplować, by w ten sposób zwracać się do Chrystusa”[5]. Stworzeniem, które jest najściślej zjednoczone z Bogiem i które najlepiej odbiło oblicze Chrystusa,

jest Najświętsza Dziewica, od której odziedziczył On swoje ciało i krew. Ona może nam przypomnieć, że Pan jest także obecny w latoroślach i że, tak jak my, nasze siostry i bracia w wierze są zjednoczeni z prawdziwym krzewem winnym.

[1] Benedykt XVI, *Homilia*, 22 września 2011 r.

[2] Św Josemaría, *Droga*, nr 701.

[3] Franciszek, *Audiencia ogólna*, 12 kwietnia 2017 r.

[4] Św. Jan Paweł II, *Audiencia ogólna*, 25 stycznia 1995 r.

[5] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 230.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/
rozwazania-wielkanocne-5niedziela/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-wielkanocne-5niedziela/)
(09-08-2025)